

In memoriam

Erzsike néni halálára

Gyásza van tanszékünknek.

Mindannyiunk fájdalmára eltávozott körünkől Szabó Józsefné, szeretett Erzsike nénink. Majd három évtizedes szorgos munkával biztosította a tanszék dolgozói és hallgatói számára a vonzó, tiszta környezetet, meleg, otthonos légkört. Példája átsugárzott az épület valamennyi fizikai dolgozójára, akik megbecsülésük jeleként szakszervezeti bizalmijukká választották, s ő e megbízatásában körültekintően és kellő határozottsággal tudta képviselni jogos érdekeiket.

Aktív idejére esett tanszékünk folyamatos felfordulással, éppen ezért sok-sok többletmunkával, izgalommal, erőfeszítéssel járó átépítése: egyszer az épület vezetékeit cserélték, máskor az ablakokat, megint máskor a cserépkályhákat bontották el, s vezették be a gázfűtést, de a könyvtári berendezéseink és állományunk áthelyezéséből is kijutott neki a munka csakúgy, mint az akkor még gyakori tanszéki rendezvények (töri-bulik, töri-mozi, szakestek, megemlékezések, értekezletek, továbbképzések, nyári akadémiák és jubileumi találkozók stb.) után a rendteremtésből.

Bár munkája nem volt irigylésre méltó, sohasem hallottuk panaszkodni vagy méltatlankodni. Hajnalban indult minden nap, hogy mire a tanítás kezdődik, min-

denütt ragyogjon minden. Pontos, megbízható munkatársunk volt, aki soha nem hiányzott, sohasem késett és soha nem mulasztott.

Szerény volt, jó kedélyű és halkszavú, olykor-olykor mesélt a családjáról, más elfoglaltságáról, s ilyenkor tavaszidőn gyakran érkeztünk reggel arra, hogy íróasztalainkon néhány szál, kis kertjéből hozott virág hirdeti a kikeletet. Családi

tanszéki összejeveteleinkre pedig legtöbbször ő lopta be a hamisítatlan népi ízeket különleges süteményeivel. Szívós természetével és munkáját még keményebben véggezve át tudta vészelni a családi tragédiákat is.

Amikor nyuállományba vonult, nagy úrt hagyott maga után; nem is késlekedtünk, megkövettük és visszahívtuk őt, hogy továbbra is segítse munkánkat, örködjék a rend és tisztaság felett.

A könyörtelen halál hirtelen tört rá, de még így is majd egy hétig kellett tusakosnia, mire legyőzhette őt. Halálhíre váratlanul ért bennünket, s a döbbenet erejével hatott ránk. Bár virágjainkat elhelyeztük sírhantján, tudjuk, nem halhatott meg egészen, hiszen szívünkben is él, s bizonyosan elnyerte már a túlvilágon is megérdemelt jutalmát. Isten nyugosztalja, nyugodjék békességben.

Huszka László